

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **Ing. D. P.**, zastoupeného JUDr. Sylvou Totkovou Kolderovou, advokátkou se sídlem Havířov, Pavlovova 8, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem v Ostravě, 28. října 117, k žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného **o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu** ze dne 13. 3. 2013, čj. MSK 9780/2013

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á právo** na náhradu nákladů.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 11 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen zákon o silničním provozu), jehož se měl dopustit tím, že dne 15.9.2012 v době kolem 12:26 hod. v Havířově-Městě na ul. Mánesově jako řidič motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia, RZ X, nerespektoval dopravní značku IP12 „Vyhrazené parkoviště“ pro vozidlo s označením O7, resp. O1, doplněnou vodorovným dopravním značením V 10f, na tomto vyhrazeném parkovišti stál, čímž porušil ust. § 67 odst. 8 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen zákon o silničním provozu). Za uvedené jednání mu byla uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč a dále podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále zákon o přestupcích) uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku, které se hradí dle vyhlášky MV č. 231/1996 Sb., § 1 odst. 1 paušální částkou 1.000,- Kč. Splatnost pokuty a nákladů řízení byla stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Správní orgán I. stupně, Magistrát města Havířova, odbor vnitřních věcí rozhodl dne 5.12.2012 pod č.j. OVV1/75748/2012-5 tak, že jmenovaného uznal vinným ze spáchání přestupku, jak je uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku, za což mu byla uložena sankce uvedená rovněž v odstavci [1] tohoto rozsudku. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že obviněný je ze svého protiprávního jednání usvědčován oznámením Městské policie Havířov, fotodokumentací o dopravní situaci na místě přestupku a pozici vozidla Š Octavia, RZ: X v úseku platnosti dopravní značky č. IP 12. Z fotodokumentace jednoznačně vyplývá, že uvedené místo bylo označeno svislou dopravní značkou č. IP 12 se speciálním symbolem O7, dříve uváděném jako O1, a vodorovným značením V 10f. U nařízeného ústního jednání se obviněný D.P. hájil tvrzením, že označení parkovacího místa pro vozíčkáře neodpovídá zákonu, a proto je neplatné, jelikož každá svislá dopravní značka vymezující prostor pro parkování pro vozíčkáře musí být doplněna vodorovným značením vyobrazeným na asfaltu a tyto značky musí být v souladu. Z fotodokumentace je zřejmé, že s vozidlem Š Octavia stál v úseku platnosti dopravní značky č. IP 12, byť částečně. Obviněný oponoval, že možná zrcátkem zasahoval do úseku platnosti svislé dopravní značky, záměrně parkoval tak, aby hranou vozidla (levou stranou) lemoval svislou dopravní značku. Správní orgán nechal přeměřit šířku parkovacího boxu s vodorovným dopravním značením V 10f a porovnal ji se šířkou vozidla Octavia. U parkovacího boxu byla naměřena šířka 250 cm, vozidlo Š Octavia je široké 176 cm a vzdálenost svislé dopravní značky od levého okraje parkovacího boxu činí 100 cm. Z pořízené fotodokumentace vyplývá, že vozidlo Š Octavia stálo od pravého okraje parkovacího boxu ve vzdálenosti cca 10 cm. Porovnáním uváděných veličin dospěl správní orgán k závěru, že vozidlo Š Octavia muselo zasahovat svým tělem do úseku platnosti dopravní značky IP 12 v šířce asi 36 cm. Tímto se vyvrací tvrzení obviněného, že levá strana zaparkovaného vozidla lícovala s umístěním svislé dopravní značky. Správní orgán souhlasí s názorem obviněného, že úsek

platnosti svislé dopravní značky neodpovídá úseku platnosti vodorovné dopravní značky. Správní orgán však porovnával jen ten úsek vodorovné značky, který byl v souladu se svislou dopravní značkou, kdy není pochyb, že řidič s vozidlem do tohoto úseku zasahoval. Žádná právní norma nepřipouští, aby účastníci provozu na pozemních komunikacích sami hodnotili zákonnost umístění dopravních značek a teprve poté se rozhodli, zda se jimi budou řídit či nikoliv.

[3] Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, Magistrátu města Havířova, odboru vnitřních věcí ze dne 5.12.2012 pod č.j. OVV1/75748/2012-5 potvrdil. V odvolání se vypořádal se všemi námitkami vznesenými v odvolání.

Obsah žaloby

[4] Žalobce žalobou ze dne 24.4.2013 se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného a uložení povinnosti žalovanému nahradit žalobci náklady řízení. V žalobě uvedl, že

- a) skutková věta přestupku v řízení u správního orgánu prvního stupně je jiná než skutková věta popsaná v rozhodnutí odvolacího správního orgánu a je tak zde výrazná pochybnost o správnosti postupu odvolacího orgánu i orgánu prvního stupně, kdy každý rozhoduje a posuzuje jiný skutek, je důvodná pochybnost, zda odvolací správní orgán rozhodoval o tomtéž skutku;
- b) odvolací orgán pochybil, jestliže nezrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu absence posouzení subjektivní stránky a materiální stránky přestupku; odvolací orgán nemůže v odůvodnění napravovat pochybení správního orgánu I. stupně. Žalobce respektoval značení, vozidlo zaparkoval napravo od svislé značky, která vyhrazené parkoviště vyhrazuje na levou stranu v úseku 3,5 m, přičemž levá strana vozidla – zrcátko je na úrovni svislé značky. Je nejen rozpor mezi svislým a vodorovným značením, ale i samotné svislé značení je rozporné, neboť je označeno pro dvě vozidla nalevo od svislé dopravní značky ve výměře pouze 3,5 metrů, tedy jen pro jedno místo. Pokud měla být vyznačena dvě parkovací místa pro osoby zdravotně postižené, pak minimální rozsah dle platné vyhlášky pro takové parkovací místo je 350 cm a uvedená značka by tak musela mít doplňující rozsah 7 m;
- c) dospěl-li odvolací orgán k odlišnému závěru oproti správnímu orgánu I. stupně v tom, že svislé dopravní značení je v souladu s § 12 písm. m) prováděcí vyhlášky, doplněno vodorovným značením a toto je srozumitelné a významově

- nejsou ve vzájemném rozporu, pak odvolací orgán takovým postupem změnil skutková zjištění, aniž by znovu provedl důkazy a rozhodnutí je tudíž nezákonné;
- d) nelze souhlasit s názorem žalovaného, že účastníci silničního provozu nejsou oprávnění sami hodnotit zákonnost umístění dopravních značek a teprve potom se jimi řídit. Naopak není možné činit žalobce odpovědného za nedodržení značení, které je nezákonné, nejasné, neurčité a rozporné a porušení hodnotit k neprospěchu žalobce s odkazem na zásadu „v pochybnostech ve prospěch obviněného“;
- e) nebyla naplněna subjektivní stránka přestupku. Při posouzení materiální stránky přestupku je nutno hodnotit to, že žalobce zasahoval vozidlem jen částečně do úseku platnosti dopravní značky.

Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek. Uvedl, výrok napadeného rozhodnutí zní „odvolání se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje“, přičemž ve výrokové části je prvostupňové rozhodnutí nezaměnitelně označeno dnem vydání a číslem jednací. Skutečnost, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný reprodukoval výrok prvostupňového rozhodnutí ne zcela doslovně, přitom nijak nemění vymezení skutku, pro který byl žalobce uznán vinným. Není tedy pochybnosti o tom, že žalovaný rozhodoval o témže skutku jako správní orgán prvního stupně. Správní orgán prvního stupně se zabýval naplněním subjektivní stránky přestupku, tedy zaviněním, přičemž dospěl k závěru, že přestupek je zaviněný vědomou nedbalostí, tak dalšími formálními znaky přestupku, tedy znaky skutkové podstaty. Rovněž se zabýval naplněním materiálního znaku přestupku, přičemž uvedl, že škodlivost jednání žalobce spočívá v neoprávněném obsazení místa vyhrazeného pro vozidla přepravující osobu těžce postiženou a znemožnění přístupu oprávněným vozidlům zde zaparkovat, jakož i v nerespektování úpravy provozu na pozemních komunikacích. Vzhledem k charakteru přestupku jako společensky nejméně škodlivého jednání je tento v zásadě dán vždy, jsou-li naplněny všechny znaky formální, ledaže existují takové zvláštní okolnosti, které naplnění materiálního znaku zcela vylučují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. prosince 2009, č.j. 5 As 104/2008-45, www.nssoud.cz); takové okolnosti žalovaný v daném případě neshledal. V dalším odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhl žalobu zamítnout.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

[6] Dne 26.10.2012 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku a současně byl žalobce předvolán k ústnímu jednání na 15.11.2012. Dále ze správního spisu zjištěno:

- dne 19.9.2012 bylo Městskou policií sepsáno oznámení o podezření, že byl spáchán přestupek tím, že žalobce zaparkoval své vozidlo na vyhrazeném místě pro vozidla přepravující osoby tělesně postižené na ul. Mánesova v Havířově, přičemž žalobce hlídce sdělil, že zaparkoval na místě, kde příslušná dopravní značka IP 12 neplatí;
- u ústního jednání dne 12.11.2012 před správním orgánem žalobce uvedl, že trvá na tom, že označení parkovacího místa pro vozíčkáře neodpovídá zákonu, a proto je neplatné. Každá svislá dopravní značka, vymezující prostor pro parkování pro vozíčkáře, musí být doplněna vodorovným značením vyobrazeným na asfaltu a tyto značky musí být v souladu. Vodorovné dopravní značení v inkriminovaném místě neodpovídá svislému dopravnímu značení, a tak předmětné dopravní značení je nejasné. Dále uvedl, že možná zrcátkem vozidla zasahoval do úseku platnosti svislé dopravní značky, avšak záměrně parkoval tak, že hranou vozidla (levou stranou) lemoval svislou dopravní značku,
- součástí správního spisu je fotodokumentace zaparkovaného vozidla rz X a okolí;
- dne 5.12.2012 Magistrát města Havířova rozhodl ve věci;
- dne 2.1.2013 žalobce podal odvolání, ve kterém uvedl, že správní orgán, jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí, souhlasil s jeho názorem, že úsek platnosti svislé dopravní značky neodpovídá úseku platnosti vodorovné dopravní značky a tudíž neodpovídá vyhl.č. 193/2006 Sb., bod 7. Avšak správní orgán lživě uvedl, že porovnával jen ten úsek vodorovné značky, který byl v souladu se svislou dopravní značkou a je zcela nepřipustné, aby byl postihován v souvislosti s vadným dopravním značením na parkovišti. Dále vyslovil nesouhlas s názorem správního orgánu o tom, že účastník silničního provozu nemůže hodnotit zákonnost umístěných dopravních značek;
- dne 17.1.2013 bylo odvolání předloženo k rozhodnutí Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje.

Právní úprava

[7] Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 11 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla neoprávněně stojí s vozidlem na parkovišti vyhrazeném pro vozidlo označené parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením nebo v rozporu s § 67 odst. 4 neoprávněně použije parkovací průkaz pro osoby se zdravotním postižením při stání nebo při jízdě.*

[8] Dle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem „*zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postížitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin*“.

[9] Podle ust. § 67 odst. 8 zákona o silničním provozu *na vyhrazeném parkovišti pro vozidlo označené parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením je vozidlům bez tohoto označení zakázáno zastavení a stání.*

Právní posouzení věci samé dle žalobních bodů

[10] K jednotlivých žalobním bodům:

a) soud neshledal důvodnou námitku ohledně zpochybnění totožnosti skutku. Odvolací orgán zcela precizně v záhlaví svého rozhodnutí označil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a jestliže v odůvodnění rozhodnutí při popsání skutku oproti orgánu I. stupně jej nepopsal v doslovném znění, jak jej popsál ve svém rozhodnutí správní orgán I. stupně, nečiní toto pochybnosti, že bylo rozhodováno o témže skutku. Soud tak nepřisvědčil žalobci, že tato skutečnost činí rozhodnutí nepřezkoumatelným či dokonce nezákonným.

b) soud neshledal důvodnou ani námitku uvedenou pod písm. b). Na úvod soud zdůrazňuje, že správní řízení tvoří jeden celek, a tudíž odvolací správní orgán může „napravit“ určité nedostatky rozhodnutí správního orgánu I. stupně bez toho že by rozhodnutí správního orgánu I. stupně musel zrušit a správnímu orgánu vrátit. Podstatou předmětného sporu je posouzení, zda žalobce zaparkoval v místě vyhrazeném pro osoby těžce postižené. Pochybnost je vyvolána umístěním svislé dopravní značky IP 12 s dodatkovou tabulkou E8d upřesňující délku vyhrazeného parkoviště pro dvě stání v délce 3,5 metrů nalevo od svislé dopravní značky versus vodorovná dopravní značka V10f. Vodorovná dopravní značka V10f „nelícovala“ s dopravní značkou IP12. Svislá dopravní značka IP12 s dodatkovou tabulkou E8d vymezovala úsek vyhrazeného parkoviště 3,5 metrů od sloupku, na kterém byla dopravní značka E8d umístěna, a to ve směru vlevo od sloupku. Vodorovná dopravní značka V10f nebyla umístěna tak, že by její počátek byl shodný s místem umístění svislé dopravní značky IP12 a pokračoval ve směru šipky uvedené na dodatkové tabulce E8d. Tato svislá dopravní značka, umístěna na sloupu pouličního osvětlení, byla vůči vodorovné dopravní značce V10f umístěna 250 cm od pravého okraje vodorovné značky, což při šíři vyznačeného vyhrazeného parkoviště bylo 1 metr od levé strany vodorovné značky. Soud nemůže než přisvědčit žalobci v tom, že takové umístění dopravních značek nebylo ve vzájemném souladu, ale tato skutečnost žalobce neopravňovala k zaparkování vozidla do prostoru vyhrazeného parkoviště pro osoby zdravotně postižené vymezeného vodorovnou dopravní značkou. Samotná skutečnost, že šíře vyhrazeného parkoviště nemá požadovanou šířku (bod 3.1 Přílohy č. 1 k vyhl. č. 369/2001 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících užívání staveb osobami s omezenou schopností pohybu a orientace), jestliže vyznačuje dvě místa jen o šíři 350 cm, neznamená právo nerespektování vyhrazeného parkoviště pro vozidlo přepravující osobu těžce zdravotně postiženou. Obě dopravní značky, byť byly v nesouladu, vymezovaly srozumitelně vyhrazené

parkoviště. Soud navíc nepřisvědčil žalobci ani v jeho tvrzení, že umístěním svého vozidla respektoval svislé dopravní značení a jen levým zrcátkem zasahoval do vyhrazeného parkoviště, když ctil pouze značení svislou dopravní značkou; v tomto smyslu se soud ztotožnil s názorem vysloveným správním orgánem I. stupně ohledně rozměrů vozidla a vyhrazeného parkoviště. Jestliže prostor vyhrazený osobě zdravotně postižené vodorovnou dopravní značkou V10f byl v šíři 250 cm a zaparkované vozidlo Škoda Octavia o šířce 176 cm bylo zaparkováno cca 10 cm od pravého okraje vyznačeného parkoviště, pak ani dle žalobcova výkladu nebylo vozidlo zaparkováno vně vyhrazeného parkoviště.

c) soud ve smyslu již vysloveného k žalobní námitce b) nepřisvědčil ani žalobnímu bodu c) a navíc soud zdůrazňuje, že odvolací orgán vůči správnímu orgánu I. stupně neučinil jiná skutková zjištění, jen na základě skutkového zjištění učiněného správním orgánem I. stupně, provedl jiný právní výklad.

K žalobnímu bodu d). Soud přisvědčil žalovanému ohledně názoru na vyhodnocování zákonnosti dopravního značení. Účastník silničního provozu na pozemních komunikacích je podle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, povinen se řídit dopravním značením. Pokud toto dopravní značení je srozumitelné, a to v dané věci bylo, je povinen takové dodržovat.

K žalobnímu bodu e). Z hlediska materiálního znaku soud dospěl k závěru, že žalobce naplnil tento znak přestupku vyjádřený v ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, dle kterého přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označen v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 11 zákona č. 361/200 Sb. se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla neoprávněně stojí s vozidlem na parkovišti vyhrazeném pro vozidlo označené parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením. Je-li podle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu dána povinnost respektovat dopravní značky, pak řidič, který tak nečiní, porušuje zákon. Jednání může spočívat v konání i opomenutí. Žalobce nerespektoval předmětnou dopravní značku pro vyhrazené parkoviště (svislou i vodorovnou) a své vozidlo na takto vyhrazeném parkovišti zaparkoval a nechal stát, aniž splňoval podmínky pro osoby, jimž jsou tato místa na pozemních komunikacích vyhrazena a tímto svým jednáním porušil § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. Naplnil nejen formální znaky přestupku, ale i materiální znak přestupku upravený v § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. (porušení nebo ohrožení zájmu společnosti), přičemž chráněným zájmem zde jednak je organizace dopravy na určitém území, individuálně pak zájem těch, kdož splnili podmínky pro parkování na vymezených částech místních komunikací, aby příslušná vyhrazená místa sloužila právě jim. Tyto zájmy žalobce úmyslně porušil. Pokud se týká subjektivní stránky, pak platí zásada, že ke vzniku odpovědnosti za přestupek postačí nedbalost, kdežto úmyslné zavinění je třeba pouze tam, kde to je výslovně stanoveno. Omyl v právním hodnocení věci žalobcem není relevantní pro hodnocení odpovědnosti za přestupek.

[11] Závěrem pak soud konstatuje, že správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí dostály. Správní orgán se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádal s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci správního deliktu, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[12] Po provedeném řízení a dokazování krajský soud podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl, přičemž rozhodl bez nařízení jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

[13] O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. s přihlédnutím k tomu, že ve věci plně procesně úspěšný žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal a také mu žádné nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 29. srpna 2014

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně